

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CARLO COLLODI

PINOCCHIO

Traducere din limba italiană
ROMULUS ALEXANDRESCU

Ilustrații
EUGEN TARU

REGIS

CUPRINS

Cap. I. Cum a găsit meșterul tâmplar Cireașă, o bucată de lemn care plângea și râdea, ca un copil 3

Cap. II. Meșterul Cireașă dăruiește bucată de lemn prietenului său Geppetto, ca să-i facă o păpușă cu meșteșug care știe să joace, să mânuiască sabia și să se dea tumba . 6

Cap. III. Geppetto, întors acasă, se apucă numaidecât să-i facă păpușă, pe care o botează cu numele de Pinocchio. Întâile ștrengeții ale păpușii 10

Cap. IV. Povestea păpușii cu Greierașul vorbitor, din care se vede cum copiii îndărătnici nu vor să asculte de cei care știu mai mult decât ei 15

Cap. V. Lui Pinocchio i se făcu foame și căută un ou ca să-i facă omletă; dar când nici nu se aștepta, omleta îi zbură pe fereastră 18

Cap. VI. Pinocchio adoarme cu picioarele în ligheanul cu taciuni aprinși, și dimineața se trezește cu ele arse ... 20

Cap. VII. Geppetto se întoarce acasă, și îi dă păpușii mâncarea pe care o pregătise pentru el 23

Cap. VIII. Geppetto îi face la loc picioarele lui Pinocchio, și își vinde sumanul ca să-i cumpere un Abecedar 27

Cap. IX. Pinocchio își vinde Abecedarul ca să vadă teatrul de păpuși 31

Cap. X. Păpușile recunosc pe fratele lor „Pinocchio“ și îl primesc cu alai; dar tocmai atunci sosește păpușarul „Mănâncă foc“, și Pinocchio e în mare primejdie 34

Cap. XI. Mănâncă-foc strănută și iartă pe Pinocchio, iar acesta salvează de la moarte pe prietenul său Arlecchino 38

Cap. XII. Păpușarul Mănâncă-foc dăruiește cinci bani de aur lui Pinocchio, ca să-i ofere tatălui său Geppetto; însă Pinocchio se lasă amăgit de Vulpoi și de Cotoi, și pleacă împreună cu ele 41

Cap. XIII. Hanul „La Racul Roșu“ 47

Cap. XIV. Pinocchio al nostru, fiindcă n-a ascultat de poveștele înțelepte ale Greierașului-vorbitor, se întâlnește cu tâlharii 51

Cap. XV. Tâlharii, urmăresc pe Pinocchio și după ce-l prind, îi spânzură de craca Stejarului-uriaș 55

Cap. XVI. Fetița frumoasă cu părul bălai îl salvează pe Pinocchio, îl pune în pat, și cheamă trei doctori ca să afle dacă e viu sau mort 58

Cap. XVII. Pinocchio mănâncă zahărul, dar nu vrea să ia purgativul, însă când vede c-au venit cioclii să-l ducă, se supune. Apoi spune o minciună, și drept pedeapsă îi crește nasul 63

Cap. XVIII. Pinocchio se întâlnește iarăși cu Vulpoiul și cu Cotoiul, și se duc împreună ca să semene cei patru bani în Câmpia Minunilor 68

Cap. XIX. Lui Pinocchio i se fură galbenii de aur, și drept pedeapsă primește patru luni de închisoare 74

Cap. XX. Eliberat din închisoare, Pinocchio vrea să se întoarcă spre locuința Zânei, dar în drum întâlnește un Șarpe îngrozitor, și e prinț într-o cursă de dihorii 78

Cap. XXI. Pe Pinocchio îl prinde un țăran, care îl pune în locul unui câine să păzească un coteț de păsări	81
Cap. XXII. Pinocchio prinde pe hoți și drept răsplată că a fost credincios este pus în libertate	84
Cap. XXIII. Pinocchio deplângere moartea Fetiței cu părul bălai, apoi găsește un Porumbel care îl duce pe țărmul mării, și de acolo se aruncă în apă ca să vină în ajutorul tatălui său Geppetto	88
Cap. XXIV. Pinocchio sosește în „Insula Albinelor harnice“, și o regăsește pe Zână	96
Cap. XXV. Pinocchio făgăduiește Zânei să fie cuminte și să se pună pe învățătură, pentru că s-a săturat să mai fie păpușă și vrea să devină un băiat ca toti băieții	104
Cap. XXVI. Pinocchio se duce cu colegii lui de școală pe țărmul mării, ca să vadă un pește groaznic care se numește Balenă	107
Cap. XXVII. Mare păruială între Pinocchio și colegii lui; unul dintre ei fiind rănit, Pinocchio e arestat de jandarmi	111
Cap. XXVIII. Pinocchio e în primejdie să fie frift în tigale cu un pește	118
Cap. XXIX. Pinocchio se întoarce la locuința Zânei, care îi făgăduiește că a doua zi n-are să mai fie păpușă, ci băiat ca toti băieții. Ospăt mare ca să se sărbătoarească această întâmplare fericită	124
Cap. XXX. Pinocchio, în loc să devină băiat, pleacă pe furiș cu prietenul său Fitil în „Tara Distracțiilor“	132
Cap. XXXI. După cinci luni de fericire, Pinocchio simte spre marea lui mirare, că-i cresc urechile și se preface în măgar	138

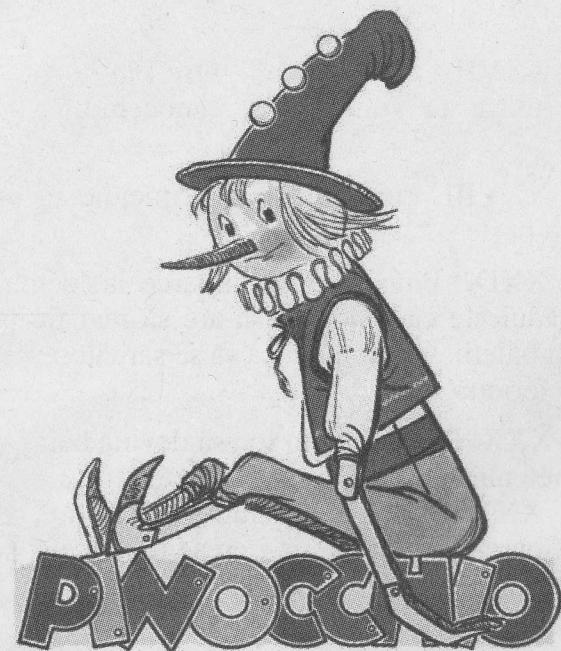
Cap. XXXII. Lui Pinocchio îi cresc urechile, se preface în măgar și începe să zbiere

Cap. XXXIII. Prefăcut în măgar, îl cumpără directorul unui circ, ca să-l învețe să joace și să sară prin cercuri, dar într-o seară își scrântește picioarele și atunci îl cumpără altul, ca să facă o tobă din piele lui

Cap. XXXIV. Pinocchio aruncat în mare, e mâncat de pești și se preface iarăși în păpușă ca mai înainte, dar pe când înnota ca să iasă din apă, e înghițit de Balena cea îngrozitoare

Cap. XXXV. Pinocchio găsește în pântecul Balenei... ia ghiciți pe cine? Citiți capitolul acesta și-o să aflați

Cap. XXXVI. În sfârșit Pinocchio încețează de a mai fi păpușă, și devine băiat

Tehnoredactare și machetare: Anton Vlad

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARLO COLLODI
Pinocchio – Regis, 2007

PINOCCHIO

ROMAINE AL ALEXANDRU

EUGEN TARU

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii REGIS

O.P. 55, C.P. 19, Sector 1, București.

Tel/Fax: 021.222.26.16; 0729.114.209; 0722.399.599.

CARLO COLLODI
PINOCCHIO
I GRANDI LIBRI

I

*Cum a găsit meșterul tâmplar Cireașă,
o bucată de lemn care plânghea și râdea, ca un copil.*

—A fost odată...

—Un împărat! se vor grăbi să mă întrerupă micuții mei cititori.

—Nu, dragii mei copii, v-ați înșelat. A fost odată o bucată de lemn.

Nu era un lemn de mare preț, ci un lemn ca toate lemnene, din cele pe care iarna le punem în sobă, ca să facem focul și să încălzim odăile.

Nu ștui cum s-a făcut, dar într-o bună zi, bucata aceasta de lemn s-a pomenit în prăvălia unui tâmplar bătrân, pe care îl chama meșterul Anton, dar pe care lumea îl poreclise meșterul Cireașă, din pricina că avea nasul roșu și lustruit, ca o cireașă coaptă.

De-abia dădu cu ochii de bucata de lemn, și meșterul Cireașă începu să-i salte inima de bucurie; și frecându-și mâinile mulțumit, bolborosi cu vocea pe jumătate:

— Lemnul a sosit taman la vreme; am să fac din el un picior la o masă.

Zis și făcut. Puse numai decât mâna pe bardă, ca să-l curete de coajă și să-l subțieze; dar nu apucă bine să-i scoată prima aşchie, și rămase încremenit pe loc, deoarece auzise un glas pitigăiat, care începuse să strige.

— Nu da în mine, că mă doare!

Vă puteți lesne închipui cum a rămas bietul unchias, meșterul Cireașă.

Aruncă o privire speriată prin odaie ca să vadă dincotro venea vocea, dar nu văzu pe nimeni. Se uită sub masă, nimeni; se uită într-un dulap care stătea vesnic închis, nimeni; se uită în coșul cu răzătură și talașe, nimeni; deschise ușa ca să dea o ochire în stradă, dar nimeni. Ei, atunci?...

— Am înțeles! adăugă el îndată, râzând și scărpinându-și „peruca“, se vede că mi s-a părut. Haidem la lucru.

Și după ce luă iarăși barda în mâna, trase o lovitură zdravănă bucătii de lemn.

— Aoleu! Cum mă doare! strigă väicărindu-se aceeași voce pitigăiată.

De rândul acesta, meșterul Cireașă rămase înlemnit, cu ochii ieșiți din cap de spaimă, cu gura căscată și cu limba scoasă de un cot și mai bine.

După ce își veni puțin în fire, începu să îngâne, tremurând de frica:

— De unde o fi ieșit glasul ăla, care a strigat „aoleu“? Nu e nici țipenie de om. Nu cumva bucata asta de lemn a învățat să plângă și să miorească ca un copil? Așa ceva nu-mi vine să cred. Lemnul, uite-l aici: e un lemn de ars în sobă, ca

atâtea altele, și dacă îl pui pe foc poți să-ți fierbi o oală cu fasole... Ori, poate s-o fi ascuns cineva înăuntru? Dacă e așa, atât mai rău pentru el. Îi arăt eu lui acum!

Și zicând acestea, apucă bucata de lemn cu amândouă mâinile și începu să-o lovească fără milă de pereții odăii.

Apoi se puse să asculte, ca să vadă dacă se mai vaită cineva. Așteptă două minute, nimic, cinci minute, nimic; zece minute, tot nimic!

— Am înțeles, zise el, forțându-se să râdă și îndreptându-și perua, se vede că mi s-a părut numai că aud un glas care să fi strigat „aoleo“! Haidem înapoi la lucru.

Și deoarece îi intrase frica în oase, începu să cânte, ca să prindă nițel curaj.

Apoi, după ce puse jos barda, luă rindeaua, ca să subțieze și să netezească bucata cea de lemn; dar pe când dădea cu rindeaua în sus și în jos, auzi din nou același glas, care îi spuse râzând:

—Astâmpără-te! Astâmpără-te că mă gâdil!

De data aceasta, bietul meșter Cireașă căzu ca trăsnit. Când deschise ochii, se pomeni lungit la pământ. Fața lui părea schimbată cu totul, iar vîrful nasului, din roșu cum era, se făcuse vânăt de groază.

Respect pentru oameni și cărti

II

Meșterul Cireașă dăruiește bucată de lemn prietenului său Geppetto, ca să-și facă o păpușă cu meșteșug care știe să joace, să mânuiască sabia și să se dea tumba.

În clipa aceea cineva bătu la ușă.

—Intră, îngână tâmplarul, fără să aibă putere să se scoale de jos.

Și iată că intră în prăvălie un unchiaș plăcut la înfățișare, pe care îl chema Geppetto; dar copiii din sat, când își puneau în gând să-l necăjească, îi ziceau „Mămăliguță”, din pricina perucii lui galbene, care semăna foarte mult cu mămăliga.

Geppetto era tare țâfnos. Vai și amar dacă îi zicea cineva „Mămăliguță”! Se înfuria ca un taur și nu era chip s-o scoți la cale cu el.

—Bună ziua, meștere Anton, zise Geppetto.

—Ce faci aici pe jos?

—Învăț furnicile să socotească.

—Frumoasă petrecere!

—Dar ce te-aduce pe la mine, cumetre Geppetto?

—Ce să m-aducă? Pârdalnicele de picioare. Uite ce, meștere Anton, am venit să-ți cer o favoare.

—La porunca dumitale! răspunse tâmplarul, ridicându-se în genunchi.

—Azi-dimineață mi-a trăsnit prin cap o idee.

—S-o auzim.

—Mi-am pus în gând să-mi fac o păpușă de lemn; dar o păpușă cum nu e alta, o păpușă care să știe să joace, să mânuiască sabia și să se dea tumba. Cu păpușa asta vreau să colind lumea, ca să-mi câștig o bucată de pâine și puțintel vin: ce zici?

—Bravo, „Mămăliguță”! strigă glasul cel pițigăiat, care nu se știa de unde vine.

Când a auzit că i se zice „Mămăliguță”, cumâtrul Geppetto, de turbăciune se făcu roșu ca un ardei, și întorcându-se către tâmplar, îi strigă înfuriat:

—De ce-ți bați joc de mine?

—Cine, eu?

—De ce mi-ai zis „Mămăliguță”?

—Nu ţi-am zis eu!

—D-apoi cine, eu? Dumneata mi-ai zis.

—Ba nu!

—Ba da!

—Ba nu!

—Ba da!

Și aprinzându-se din ce în ce mai tare, trecură de la vorbe la fapte, și înșfăcându-se unul pe altul, s-au zgâriat cu unghiile, s-au mușcat cu dinții, s-au păruit în lege.